Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

5 septembrie 2012 *

„Codul frontierelor Schengen — Decizia 2010/252/UE — Supravegherea frontierelor externe maritime — Introducerea unor norme suplimentare de supraveghere a frontierelor — Competențe de executare ale Comisiei — Conținut — Cerere în anulare”

În cauza C-355/10,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 12 iulie 2010,

Parlamentul European, reprezentat de M. Dean, precum și de A. Auersperger Matić și de K. Bradley, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamant,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de Z. Kupčová și de R. Szostak, în calitate de agenți,

pârât,

susținut de:

Comisia Europeană, reprezentată de C. O'Reilly și de M. Wilderspin, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenientă,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnii A. Tizzano, J. N. Cunha Rodrigues, K. Lenaerts, J.-C. Bonichot și doamna A. Prechal, președinți de cameră, doamna R. Silva de Lapuerta, domnii K. Schiemann, E. Juhász, G. Arestis, T. von Danwitz (raportor), doamna M. Berger și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul P. Mengozzi,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 25 ianuarie 2012,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 17 aprilie 2012,

* Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea formulată, Parlamentul European solicită anularea Deciziei 2010/252/UE a Consiliului din 26 aprilie 2010 de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene (JO L 111, p. 20, denumită în continuare „decizia atacată").

2 În susținerea acțiunii formulate, Parlamentul European arată printre altele că această decizie depășește limitele competențelor de executare prevăzute la articolul 12 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul frontierelor Schengen) (JO L 105, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 08, p. 5), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 296/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 martie 2008 (JO L 97, p. 60, denumit în continuare „CFS"). Parlamentul European susține că dispozițiile din decizia atacată ar fi trebuit adoptate în aplicarea procedurii legislative ordinare, iar nu recurgându-se la procedura de comitologie întemeiată pe acest articol 12 alineatul (5).

I – Cadrul juridic

A – *Decizia 1999/468/CE*

3 În temeiul articolului 202 CE, a fost adoptată Decizia 1999/468/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 de stabilire a normelor privind exercitarea competențelor de executare conferite Comisiei (JO L 184, p. 23, Ediție specială, 01/vol.2, p. 159), astfel cum a fost modificată prin Decizia 2006/512/CE a Consiliului din 17 iulie 2006 (JO L 200, p. 11, denumită în continuare „A doua decizie «comitologie»").

4 În ceea ce privește procedura de reglementare cu control, considerentul (7a) al celei de A doua decizii „comitologie" are următorul cuprins:

„Este necesară recurgerea la procedura de reglementare cu control în cazul măsurilor cu caracter general care urmăresc modificarea unor elemente neesențiale ale unui act [...] adoptat în conformitate cu procedura menționată la articolul 251 din Tratatul [CE], inclusiv prin eliminarea unor asemenea elemente sau prin completarea actului prin adăugarea unor noi elemente neesențiale. Această procedură ar trebui să dea posibilitatea celor două componente ale autorității legislative să controleze aceste măsuri înainte de a fi adoptate. Elementele esențiale ale actului legislativ pot fi modificate doar de către legiuitor pe baza tratatului."

5 Articolul 2 alineatul (2) din A doua decizie „comitologie" prevede:

„În situația în care un act de bază, adoptat în conformitate cu procedura menționată la articolul 251 din tratat, prevede adoptarea unor măsuri cu caracter general menite să modifice elemente neesențiale ale instrumentului, inclusiv prin eliminarea unora dintre elemente sau prin suplimentarea instrumentului prin adăugarea de noi elemente neesențiale, măsurile se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control."

6 Desfășurarea procedurii de reglementare cu control este prevăzută la articolul 5a din A doua decizie „comitologie". În cadrul acestei proceduri, există de asemenea un comitet pentru procedura de reglementare cu control format din reprezentanți ai statelor membre și prezidat de reprezentantul Comisiei Europene (denumit în continuare „comitetul"), care emite avizul său asupra unui proiect de

măsuri care urmează să fie adoptate. Procedura este diferită după cum măsurile preconizate sunt conforme cu avizul acestui comitet, pe de o parte, sau nu sunt conforme cu acest aviz sau în cazul în care acest comitet nu a emis un aviz, pe de altă parte.

7 În cazul în care măsurile preconizate nu sunt conforme cu avizul comitetului menționat sau în cazul în care acest comitet nu a emis un aviz, articolul 5a alineatul (4) din A doua decizie „comitologie" prevede că se aplică procedura următoare:

„(a) Comisia supune fără întârziere Consiliului o propunere privind măsurile ce urmează să fie adoptate și o transmite în același timp Parlamentului European;

(b) Consiliul hotărăște asupra propunerii cu o majoritate calificată, în termen de două luni de la data trimiterii către acesta;

(c) în cazul în care, în acest termen, Consiliul se opune măsurilor propuse cu o majoritate calificată, măsurile nu sunt adoptate. În acest caz, Comisia poate să supună Consiliului o propunere modificată sau să prezinte o propunere legislativă pe baza tratatului;

(d) în cazul în care Consiliul preconizează să adopte măsurile propuse, acesta le supune fără întârziere Parlamentului European. În cazul în care Consiliul nu hotărăște în termenul de două luni, Comisia supune fără întârziere măsurile spre control Parlamentului European;

(e) Parlamentul European, hotărând cu majoritatea membrilor din care este format, în termen de patru luni de la transmiterea propunerii în conformitate cu litera (a), se poate opune adoptării măsurilor respective, motivându-și opoziția prin faptul că măsurile propuse depășesc competențele de executare prevăzute de instrumentul de bază sau nu sunt compatibile cu scopul sau conținutul actului de bază sau nu respectă principiul subsidiarității și al proporționalității;

(f) în cazul în care, în această perioadă, Parlamentul European se opune măsurilor propuse, acestea nu se adoptă. În acest caz, Comisia poate să supună comitetului un proiect de măsuri modificat sau să prezinte o propunere legislativă pe baza tratatului;

(g) în cazul în care, la expirarea acestei perioade, Parlamentul European nu s-a opus măsurilor propuse, acestea se adoptă de Consiliu sau de Comisie, după caz."

B – *CFS*

8 Astfel cum reiese de la articolul 1 al doilea paragraf, CFS stabilește normele aplicabile controlului asupra persoanelor la trecerea frontierelor externe ale statelor membre ale Uniunii Europene.

9 Acest control are ca scop, în conformitate cu considerentul (6) al CFS, „să contribuie la combaterea imigrației ilegale și a traficului de persoane, precum și la prevenirea oricărei amenințări la adresa siguranței interne, a ordinii publice, a sănătății publice și a relațiilor internaționale ale statelor membre".

10 În temeiul considerentului (17) al CFS, „[a]r trebui să se prevadă o procedură care să permită Comisiei să adapteze anumite norme practice de control la frontiere. În acest caz, trebuie să se adopte măsurile necesare pentru punerea în aplicare a [CFS] în conformitate cu Decizia 1999/468/CE [...]".

11 Articolul 2 punctul 9 din CFS definește „controlul la frontiere" în sensul că constă în verificări la frontiere și în supravegherea frontierelor și cuprinde „activitățile efectuate la frontiere, în conformitate cu [CFS] și în sensul acestuia, ca răspuns exclusiv la intenția de a trece o frontieră sau la trecerea unei frontiere, indiferent de orice alte considerente".

12 Supravegherea frontierelor este definită la articolul 2 punctul 11 din CFS ca fiind „supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului de funcționare stabilit, în vederea împiedicării persoanelor să se sustragă de la verificările la frontiere”.

13 CFS prevede la articolele 6-11 norme privind verificările la frontierele externe.

14 Referitor la supravegherea frontierelor, articolul 12 prevede:

„(1) Supravegherea frontierelor are ca obiect principal prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere și luarea de măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera.

(2) Polițiștii de frontieră acționează în unități fixe sau mobile în vederea asigurării supravegherii frontierelor externe.

Supravegherea se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze sustragerea de la verificările de la punctele de trecere a frontierei.

(3) Supravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de polițiștii de frontieră al căror efectiv și metode sunt adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau previzibile. Perioadele de supraveghere se modifică frecvent și inopinat, astfel încât trecerile ilegale ale frontierei riscă în permanență să fie descoperite.

(4) Supravegherea se efectuează de unități fixe sau mobile, care își îndeplinesc misiunea prin patrulare sau prin prezența în locuri cunoscute ca fiind sensibile, obiectivul respectivei supravegheri fiind surprinderea persoanelor care trec ilegal frontiera. Supravegherea se poate face, de asemenea, cu ajutorul mijloacelor tehnice, inclusiv prin mijloace electronice.

(5) Pot fi adoptate măsuri suplimentare care reglementează supravegherea. Respectivele măsuri, destinate să modifice elemente neesențiale ale prezentului regulament, prin completarea acestuia, se adoptă în conformitate cu procedura de reglementare cu control menționată la articolul 33 alineatul (2).”

15 Intrarea pe teritoriul statelor membre se refuză resortisanților țărilor terțe prin decizie motivată care se comunică în temeiul articolului 13 alineatul (2) din CFS printr-un formular uniform, prezentat în partea B din anexa V la acest cod.

16 Articolul 33 alineatul (2) din CFS prevede:

„Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5a alineatele (1)-(4) și articolul 7 din Decizia 1999/468/CE, având în vedere dispozițiile articolului 8 din respectiva decizie.”

C – Regulamentul (CE) nr. 2007/2004

17 Regulamentul (CE) nr. 2007/2004 al Consiliului din 26 octombrie 2004 de instituire a Agenției Europene pentru Gestionarea Cooperării Operaționale la Frontierele Externe ale Statelor Membre (JO L 349, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 07, p. 71), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 863/2007 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 iulie 2007 (JO L 199, p. 30, denumit în continuare „Regulamentul Frontex”), stabilește printre altele atribuțiile acestei agenții europene (denumită în continuare „agenția”).

18 Potrivit articolului 2 alineatul (1) din Regulamentul Frontex, agenția are în special următoarele atribuții:

„(a) coordonează cooperarea operativă între statele membre în domeniul gestionării frontierelor externe;

[...]

(e) asistă statele membre în situațiile care impun o asistență tehnică și operativă sporită la frontierele externe;

[...]

(g) detașează echipe de intervenție rapidă la frontieră în statele membre [...]”

19 În cazul în care directorul executiv al agenției decide, la cererea unui stat membru, să detașeze una sau mai multe echipe de intervenție rapidă la frontierele externe ale acestui stat, agenția și statul membru solicitant întocmesc un plan operativ în temeiul articolului 8d alineatul (5) din regulamentul menționat.

20 Articolul 8e din Regulamentul Frontex, intitulat „Planul operativ”, prevede:

„(1) Directorul executiv și statul membru solicitant convin asupra unui plan operativ care prezintă în detaliu condițiile concrete pentru detașarea echipelor. Planul operativ cuprinde următoarele:

(a) descrierea situației, împreună cu modul de operare corespunzător detașării și obiectivele acesteia, inclusiv obiectivul operativ;

(b) durata previzibilă a detașării echipelor;

(c) zona de competență teritorială din statul membru solicitant, în care sunt detașate echipele;

(d) descrierea sarcinilor și a instrucțiunilor speciale pentru membrii echipelor, inclusiv instrucțiuni referitoare la bazele de date pe care membrii echipelor sunt autorizați să le consulte și la armele de serviciu, muniția și echipamentul pe care sunt autorizați să le utilizeze în statul membru gazdă;

(e) componența echipelor;

(f) numele și gradele agenților de poliție de frontieră din statul membru gazdă care sunt responsabili de cooperarea cu echipele, în special ale acelor agenți de poliție de frontieră care comandă echipele pe durata detașării, precum și locul echipelor în lanțul de comandă;

(g) echipamentul tehnic trimis împreună cu echipele în conformitate cu articolul 8.

(2) Orice modificări sau adaptări aduse planului operativ necesită acordul directorului executiv și al statului membru solicitant. O copie a planului operativ modificat sau adaptat este trimisă imediat de către agenție statelor membre participante.”

21 Referitor la punerea în aplicare a planului operativ, articolul 8g alineatul (2) din Regulamentul Frontex prevede:

„Ofițerul coordonator acționează în numele Agenției în toate aspectele legate de detașarea echipelor. În special, ofițerul coordonator:

[...]

(c) urmărește punerea corectă în aplicare a planului operativ;

[...]”

D – *Decizia atacată*

22 Decizia atacată a fost adoptată în temeiul articolului 12 alineatul (5) din CFS în cadrul procedurii de reglementare cu control, astfel cum este prevăzută la articolul 5a din A doua decizie „comitologie”. Întrucât comitetul nu a emis un aviz asupra propunerii inițiale a Comisiei, aceasta, în conformitate cu articolul 5a alineatul (4), a supus Consiliului o propunere privind măsurile ce urmează să fie adoptate și a transmis-o Parlamentului European. Întrucât acesta din urmă nu s-a opus acestei propuneri, Consiliul a adoptat decizia atacată.

23 În temeiul considerentului (9) al deciziei atacate:

„Pentru a asigura o mai bună coordonare între statele membre care participă la operațiune în ceea ce privește astfel de situații și în scopul de a facilita derularea unor astfel de operațiuni, în prezenta decizie ar trebui incluse orientări fără caracter obligatoriu. Prezenta decizie nu ar trebui să aducă atingere responsabilităților autorităților de căutare și salvare, inclusiv în ceea ce privește asigurarea coordonării și cooperării, astfel încât persoanele salvate să poată fi predate într-un loc sigur.”

24 Articolul 1 din decizia atacată prevede:

„Supravegherea frontierelor maritime externe în contextul cooperării operative dintre statele membre coordonate de [agenție] este reglementată de normele prevăzute în partea I din anexă. Aceste norme și orientări fără caracter obligatoriu, astfel cum sunt prezentate în partea II din anexă, constituie parte a planului operativ elaborat pentru fiecare operațiune coordonată de agenție.”

25 Partea I din anexa la decizia atacată conține la punctul 1 principii generale privind operațiunile de la frontierele maritime coordonate de agenție, iar la punctul 2, norme care prevăd măsuri concrete care trebuie luate în cadrul unor astfel de operațiuni. Punctele 2.1-2.3 din această parte I stabilesc procedura care trebuie urmată pentru apropierea și supravegherea navelor detectate, precum și comunicarea către autoritățile competente a informațiilor privind aceste nave. Punctul 2.4 din aceeași parte se referă la măsurile care trebuie luate împotriva navelor detectate și a persoanelor aflate la bord, iar punctul 2.5 prevede condițiile care trebuie respectate în punerea în aplicare a acestor măsuri. Aceste condiții sunt diferite după cum măsurile trebuie luate în apele teritoriale și în zona contiguă, pe de o parte, sau în largul mării, pe de altă parte.

26 În ceea ce privește măsurile care trebuie luate împotriva navelor detectate sau a persoanelor aflate la bord, punctul 2.4 din partea I prevede:

„Măsurile luate pe parcursul operațiunii de supraveghere împotriva unor nave sau a altor ambarcațiuni, în cazul cărora există motive întemeiate pentru a le suspecta de transportul unor persoane care intenționează să se sustragă controalelor de la punctele de trecere a frontierei, pot include:

(a) solicitarea de informații și documentație privind proprietarul navei, înregistrarea și elemente legate de călătorie, precum și privind identitatea, cetățenia și alte date relevante privind persoanele aflate la bord;

(b) oprirea, îmbarcarea și percheziționarea navei, a încărcăturii și a persoanelor aflate la bord, precum și chestionarea persoanelor aflate la bord;

(c) aducerea la cunoștința persoanelor aflate la bord a faptului că nu sunt autorizate să treacă frontiera și că persoanelor care conduc ambarcațiunea li se pot aplica sancțiuni pentru facilitarea călătoriei;

(d) sechestrarea navei și arestarea persoanelor aflate la bord;

(e) obligarea navei să își modifice ruta în afara sau către o destinație, alta decât apele teritoriale sau zona contiguă, escortarea navei sau staționarea în apropiere, până când nava reia parcursul corect;

(f) conducerea navei sau a persoanelor aflate la bord către o țară terță sau predarea navei și a persoanelor aflate la bord autorităților unei țări terțe;

(g) conducerea navei și a persoanelor aflate la bord către statul membru gazdă sau către un alt stat membru care participă la operațiune.”

27 Partea II din anexa la decizia atacată este intitulată „Orientări pentru situațiile de căutare și salvare și pentru debarcare în contextul operațiunilor de la frontierele maritime coordonate de agenție”.

28 Partea II prevede la punctul 1.1 în special că „obligația de acordare de asistență persoanelor aflate în dificultate pe mare este efectuată” de statele membre și că „[u]nitățile participante acordă asistență oricărei nave sau persoane aflate în dificultate pe mare”. Punctele 1.2-1.5 din această parte privesc evaluarea situației, comunicarea acestei evaluări și a altor informații către centrul de coordonare a salvării, precum și adoptarea măsurilor corespunzătoare sau necesare în vederea asigurării securității persoanelor în cauză. În temeiul punctului 1.6 din aceeași parte II, în anumite condiții, operațiunea ar trebui reluată în conformitate cu partea I din anexa la decizia atacată.

29 În plus, partea II din anexa la decizia atacată prevede la punctul 2.1 primul paragraf prima teză că „[p]lanul operativ ar trebui să precizeze modalitățile de debarcare a persoanelor interceptate sau salvate, în conformitate cu dreptul internațional și cu orice acorduri bilaterale aplicabile”. În temeiul celei de a doua teze a aceluiași paragraf, acest plan operativ „nu are drept efect impunerea de obligații statelor membre care nu participă la operațiune”. Punctul 2.1 al doilea paragraf prevede că, în absența unei mențiuni contrare în planul operativ, „ar trebui acordată prioritate debarcării [acestor persoane] în țara terță din care a plecat nava care transportă persoanele sau ale cărei ape teritoriale sau regiune de căutare și salvare le-a tranzitat nava respectivă”.

II – Concluziile părților și procedura în fața Curții

30 Parlamentul European solicită Curții:

— anularea deciziei atacate,

— să dispună menținerea efectelor deciziei atacate până la înlocuirea acesteia și

— obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

31 Consiliul solicită Curții:

— cu titlu principal, respingerea acțiunii Parlamentului European ca fiind inadmisibilă,

— în subsidiar, respingerea acțiunii ca nefondată și

— obligarea Parlamentului European la plata cheltuielilor de judecată.

32 Prin Ordonanța președintelui Curții din 30 noiembrie 2010, a fost admisă intervenția Comisiei în susținerea concluziilor Consiliului, iar în memoriul în intervenție formulat, Comisia solicită respingerea acțiunii Parlamentului European și obligarea acestuia din urmă la plata cheltuielilor de judecată.

III – Cu privire la acțiune

A – *Cu privire la admisibilitatea acțiunii*

1. Argumentele părților

33 Consiliul invocă, în principal, inadmisibilitatea acțiunii Parlamentului European. În opinia sa, acesta din urmă nu are nici interesul de a exercita acțiunea, nici dreptul de a contesta decizia atacată, din cauză că nu și-a exercitat dreptul de a se opune adoptării acesteia pentru încălcarea motivelor enumerate la articolul 5a alineatul (4) litera (e) din A doua decizie „comitologie”. În cazul în care Parlamentul European ar fi avut îndoieli cu privire la legalitatea deciziei atacate, ar fi trebuit să se opună acesteia, în conformitate cu procedura de reglementare cu control, iar această din urmă decizie nu ar fi putut fi adoptată.

34 Situația din prezenta cauză ar fi diferită de cea din cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 12 iulie 1979, Italia/Consiliul (C-166/78, Rec., p. 2575), în care Curtea a considerat că o acțiune formulată de un stat membru care a votat în cadrul Consiliului în favoarea actului atacat este admisibilă. Astfel, controlul exercitat de Parlamentul European pentru a determina dacă o măsură propusă excedează competențelor de executare prevăzute de actul de bază ar fi o etapă procedurală obligatorie în procedura de adoptare a actului în cauză și nu ar presupune o evaluare politică, ci verificarea îndeplinirii condițiilor de legalitate.

35 Parlamentul European susține că nu este obligat să facă dovada unui interes de a exercita acțiunea, conform articolului 263 al doilea paragraf TFUE, precum și conform jurisprudenței Curții (a se vedea Hotărârea din 26 martie 1987, Comisia/Consiliul, 45/86, Rec., p. 1493, punctul 3). Presupunând că această probă ar fi necesară, în prezenta cauză ar exista în mod incontestabil un astfel de interes, având în vedere că se contestă legalitatea unui act al Uniunii cu efect obligatoriu și că prin adoptarea

unui act juridic în cadrul unei proceduri de executare, în loc de o procedură legislativă, ar fi puse în discuție prerogativele Parlamentului European (Hotărârea din 18 iunie 1996, Parlamentul European/Consiliul, C-303/94, Rec., p. I-2943, punctele 19 și 20).

36 Verificarea de către Parlamentul European a unei măsuri de executare propuse, precum cea prevăzută la articolul 5a alineatul (4) litera (e) din A doua decizie „comitologie”, nu ar avea drept consecință limitarea dreptului acestei instituții de a formula o acțiune prin care urmărește să obțină controlul jurisdicțional al unei astfel de măsuri. În plus, Parlamentul European susține că nu are obligația de a-și exercita dreptul de veto atunci când are îndoieli cu privire la legalitatea unei măsuri de executare propuse.

2. Aprecierea Curții

37 Potrivit jurisprudenței constante a Curții, dreptul de a formula o acțiune al statelor membre, al Parlamentului European, al Consiliului și al Comisiei, prevăzut la articolul 263 alineatul (2) TFUE, nu este condiționat de dovedirea unui interes de a exercita acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârea Italia/Consiliul, citată anterior, punctul 6, Hotărârea Comisia/Consiliul, citată anterior, punctul 3, Hotărârea din 21 ianuarie 2003, Comisia/Parlamentul European și Consiliul, C-378/00, Rec., p. I-937, punctul 28, Hotărârea din 1 octombrie 2009, Comisia/Consiliul, C-370/07, Rep., p. I-8917, punctul 16, precum și Hotărârea din 13 octombrie 2011, Deutsche Post și Germania/Comisia, C-463/10 P și C-475/10 P, Rep., p. I-9639, punctul 36).

38 În plus, din jurisprudența Curții reiese că exercitarea acestui drept nu depinde de poziția avută în procedura de adoptare a actului în cauză de instituția sau de statul membru care formulează acțiunea (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Italia/Consiliul, punctul 6, și Comisia/Parlamentul European și Consiliul, punctul 28).

39 Faptul că Parlamentul European a avut posibilitatea, conform articolului 5a alineatul (4) litera (e) din A doua decizie „comitologie”, de a se opune, hotărând cu majoritate calificată, adoptării deciziei atacate nu poate să excludă, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 20 și 22 din concluzii, dreptul la o cale de atac al acestei instituții.

40 Deși procedura de reglementare cu control permite Parlamentului European, în conformitate cu considerentul (7a) al celei de A doua decizii „comitologie”, să controleze o măsură înainte de a fi adoptată, această procedură nu se poate substitui controlului jurisdicțional. Astfel, faptul că Parlamentul European nu s-a opus adoptării unui act în cadrul unei astfel de proceduri nu poate determina inadmisibilitatea unei acțiuni în anulare care pune în discuție legalitatea actului adoptat astfel.

41 Rezultă din cele de mai sus că acțiunea în anulare este admisibilă.

B – *Cu privire la fond*

1. Argumentele părților

42 Părțile au opinii divergente în esență, pe de o parte, în ceea ce privește principiile aplicabile competențelor de executare și, pe de altă parte, în ceea ce privește aspectul dacă decizia atacată putea fi adoptată în temeiul competențelor de executare.

a) Cu privire la principiile aplicabile competențelor de executare

43 Parlamentul European susține că procedura de reglementare cu control poate avea ca obiect modificarea sau eliminarea unor elemente neesențiale ale unui act de bază sau adăugarea unor noi elemente neesențiale, însă nu modificarea elementelor esențiale ale unui astfel de act. În opinia Parlamentului European, orice exercitare a competenței de executare trebuie să respecte elementele esențiale ale conținutului actului de bază. În plus, Parlamentul European consideră că Comisia nu este autorizată să reglementeze activități care nu intră în domeniul de aplicare material al actului legislativ de bază.

44 În opinia Parlamentului European, noțiunea „elemente esențiale” acoperă în mod special definițiile date printr-o reglementare de bază pentru a delimita domeniul de aplicare material al acesteia și stabilește cadrul în care se aplică această reglementare, care poate fi completată prin adăugarea de elemente neesențiale. Pentru a determina limitele competențelor de executare, în opinia Parlamentului European, trebuie să se țină seama în mod special de limitările materiale ale acestor competențe care rezultă din elementele esențiale ale actului de bază, precum și de dispozițiile Tratatului CE și de obligația de a respecta drepturile fundamentale.

45 Consiliul susține, în schimb, că însuși legiuitorul Uniunii poate să stabilească limitele delegării, să definească obiectivele esențiale ale reglementării de bază și să decidă care sunt elementele esențiale care nu pot fi delegate Comisiei. Conținutul delegării de competențe de executare ar depinde în mod special de puterea de apreciere atribuită Comisiei de legiuitor și, în această privință, Curtea ar fi admis că acestei instituții i se poate acorda o delegare largă a competențelor de executare.

46 Potrivit Comisiei, în ceea ce privește noțiunea „elemente esențiale”, trebuie luată drept temei jurisprudența Curții potrivit căreia aceste elemente ar fi normele care au un caracter esențial pentru domeniul avut în vedere (Hotărârea din 17 decembrie 1970, Köster și Berodt & Co., 25/70, Rec., p. 1161, punctul 6, și Hotărârea din 27 octombrie 1992, Germania/Comisia, C-240/90, Rec., p. I-5383, punctul 36). Utilizarea, la articolul 2 alineatul (2) din A doua decizie „comitologie”, a termenilor „suplimentarea [...] prin adăugarea de noi elemente neesențiale” ar permite să se confere Comisiei competența de a concretiza elementele esențiale pe care colegiuitorii nu le-au prevăzut în detaliu. Aceasta din urmă ar fi autorizată să completeze aceste elemente și să reglementeze noi activități care intră în domeniul de aplicare al materiei reglementate și al normelor esențiale ale acesteia.

b) Cu privire la decizia atacată

47 În ceea ce privește decizia atacată, Parlamentul European nu contestă obiectivele acesteia, ci consideră că conținutul acesteia ar fi trebuit să fie adoptat printr-un act legislativ, iar nu printr-un act de executare. Această decizie ar depăși domeniul de aplicare al competențelor de executare prevăzute la articolul 12 alineatul (5) din CFS din cauză că ar introduce noi elemente esențiale în acest cod și ar modifica elemente esențiale ale acestuia, precum și conținutul Regulamentului Frontex.

i) Cu privire la introducerea de noi elemente esențiale în CFS

48 În ceea ce privește introducerea de noi elemente esențiale în CFS, Parlamentul European susține că părțile I și II din anexa la decizia atacată prevăd măsuri despre care nu se poate considera că intră în domeniul de aplicare al supravegherii frontierelor, astfel cum este aceasta definită în acest cod, sau că sunt un element neesențial al acestuia.

49 Astfel, partea I punctul 2.4 din această anexă nu ar conține, contrar articolului 12 alineatul (5) din CFS și considerentului (17) al acestuia, simple norme practice ale supravegherii frontierelor, ci ar atribui competențe foarte largi polițiștilor de frontieră. CFS nu ar conține dispoziții în ceea ce privește măsurile care pot fi luate împotriva persoanelor sau a navelor. Decizia atacată ar prevedea însă măsuri

coercitive de largă aplicare, dar nu ar garanta posibilitatea ca persoanele interceptate în largul mării să invoce dreptul la azil și drepturile asociate acestuia, deși, conform articolului 13 din CFS, returnarea persoanelor în cauză în țara de unde au venit s-ar putea înscrie numai în cadrul unui refuz oficial al intrării.

50 În plus, normele referitoare la activități precum căutarea, salvarea și debarcarea, ce figurează în partea II din anexa la decizia atacată, nu intră, în opinia Parlamentului European, în noțiunea de supraveghere. Deși această parte II conține în titlu termenul „orientări”, ea este obligatorie și este menită să producă efecte juridice în privința statelor membre participante la o operațiune coordonată de agenție, ținând seama atât de modul său de redactare, cât și de faptul că apare într-un act obligatoriu din punct de vedere juridic și că face parte din planul operativ prevăzut de Regulamentul Frontex. Decizia atacată ar conține astfel elemente esențiale ale CFS și în consecință, nu putea face obiectul unei măsuri de executare.

51 În plus, Parlamentul European arată că decizia atacată excedează domeniului de aplicare teritorial al CFS. Conform articolului 2 punctul 11 din acesta, supravegherea s-ar limita la supravegherea frontierelor dintre punctele de trecere a frontierei și supravegherea punctelor de trecere a frontierei în afara orarului de funcționare stabilit, în timp ce această decizie s-ar aplica, în temeiul părții I punctul 2.5 din anexa sa, nu numai în apele teritoriale, ci și în zonele contigue și în largul mării.

52 Potrivit Consiliului, legiuitorul Uniunii a considerat că verificările la frontiere constituie elementul esențial al controlului la frontierele externe pe care l-ar fi reglementat în mod exhaustiv. Referitor la supravegherea frontierelor, Consiliul arată că legiuitorul a considerat, în schimb, că era suficient să definească obiectivele generale și metodele de bază, acordându-se Comisiei autorizația de a adopta, la nevoie, măsuri suplimentare aplicabile supravegherii și competențe largi de executare.

53 Consiliul susține că măsurile enumerate la punctul 2.4 din partea I nu sunt contrare obiectivelor supravegherii frontierelor definite la articolul 12 din CFS. Normele referitoare la coordonarea operațiunilor de supraveghere pe parcursul operațiunilor comune, prevăzute la punctul 2.5 din aceeași parte I, ar urmări să faciliteze desfășurarea operațiunilor. În opinia Consiliului, argumentul întemeiat pe o pretinsă extindere a domeniului de aplicare teritorial al CFS nu este întemeiat, având în vedere că acest cod nu definește noțiunea de frontiere maritime, aceasta trebuind să fie înțeleasă în sensul că include și supravegherea frontierelor asigurată în zonele contigue, precum și în largul mării.

54 În ceea ce privește partea II din anexa la decizia atacată, nu numai modul de redactare a considerentelor (7)-(9) ale acesteia, ci și diferența de redactare a titlurilor celor două părți ale acestei anexe și modul în care sunt formulate orientările ar demonstra intenția emitentului acestei decizii de a nu atribui forță obligatorie acestei părți. Desigur, acordarea de asistență navelor aflate în dificultate nu ar fi o măsură de supraveghere în sens strict. Atunci când apare o astfel de situație pe parcursul unei operațiuni de supraveghere coordonate de agenție, coordonarea în prealabil a modului în care se realizează căutarea și salvarea de către diferitele state membre participante ar fi rezultat însă a fi indispensabilă. În aceste condiții, Consiliul consideră că decizia atacată nu introduce elemente noi în CFS.

55 Comisia consideră că supravegherea frontierelor este un element esențial al CFS, însă normele esențiale care reglementează acest domeniu se găsesc la articolul 12 din CFS, care prevede dispoziții cu privire la conținutul, precum și cu privire la obiectul și finalitatea supravegherii, fără să aibă vocația de a o reglementa în sens larg și în mod exhaustiv. Colegiuitorii ar fi conferit Comisiei competența de a completa aceste elemente esențiale. Competența de a reglementa noi activități i-ar permite acesteia din urmă să determine conținutul supravegherii frontierelor și să definească ce presupune această activitate.

56 Comisia consideră că decizia atacată nu introduce noi elemente esențiale în CFS. Având în vedere finalitatea sa, supravegherea ar trebui să acopere nu numai descoperirea tentativelor de intrare ilegală în Uniune, ci și măsurile concrete precum interceptarea ambarcațiunilor despre care trebuie să se creadă că încearcă să pătrundă în Uniune fără să se supună verificărilor la frontiere. Articolul 12 alineatul (4) din CFS ar preciza în mod special că unul dintre obiectivele supravegherii este surprinderea persoanelor. Pentru a se stabili dacă „căutarea și salvarea" intră în noțiunea de supraveghere, ar trebui să se țină seama de circumstanțele de fapt în care au loc tentativele de intrare ilegală. În numeroase cazuri, operațiunea de supraveghere ar declanșa operațiunea de căutare și de salvare, fără să fie posibil să se stabilească o distincție clară între aceste două tipuri de operațiuni. Nu s-ar pune problema dacă orientările sunt obligatorii, având în vedere că măsurile pe care le prevăd intră în noțiunea de supraveghere.

ii) Cu privire la modificarea unor elemente esențiale ale CFS

57 În ceea ce privește modificarea unor elemente esențiale ale CFS, Parlamentul European susține printre altele că decizia atacată modifică articolul 13 din acest cod. Întrucât acest articol se aplică tuturor cazurilor de interceptare, persoanele intrate în mod ilegal în apele teritoriale și în zonele contigue nu ar putea fi returnate sau invitate să iasă din această arie fără să se adopte o decizie în temeiul acestui articol 13. În schimb, partea I punctul 2.4 din anexa la decizia atacată ar conferi polițiștilor de frontieră competența de a obliga nava să își modifice ruta pentru a se îndrepta către o altă destinație decât apele teritoriale, fără să se fi adoptat o decizie în sensul articolului 13 și fără ca persoanele în cauză să aibă posibilitatea de a formula o cale de atac împotriva refuzului intrării.

58 În această privință, Consiliul și Comisia arată că articolul 13 din CFS nu se aplică activităților de supraveghere a frontierelor astfel încât decizia nu poate modifica acest articol.

iii) Cu privire la modificarea Regulamentului Frontex

59 Referitor la modificarea Regulamentului Frontex, Parlamentul European arată că articolul 12 alineatul (5) din CFS nu conferă Comisiei competența de a edicta norme care modifică competențele și obligațiile prevăzute de Regulamentul Frontex în privința operațiunilor coordonate de agenție. Decizia atacată nu ar fi instrumentul juridic adecvat pentru a crea obligații referitoare la astfel de operațiuni și nici pentru a modifica dispozițiile Regulamentului Frontex.

60 Decizia menționată ar fi însă destinată să se aplice numai în cadrul operațiunilor coordonate de agenție și ar fi obligatorie atât pentru aceasta, cât și pentru statele membre, având în vedere că anexa sa face parte din planul operativ elaborat pentru fiecare operațiune, deși articolul 8e din Regulamentul Frontex ar determina principalele elemente ale acestui plan. Includerea obligatorie în planul operativ a normelor și a orientărilor prevăzute în anexa la decizia atacată ar modifica în mod considerabil lista elementelor necesare pentru punerea în aplicare a acestui plan, cum ar fi rolul polițiștilor de frontieră, al unităților participante, precum și al centrului de coordonare a salvării.

61 În această privință, Consiliul susține că decizia atacată nu modifică atribuțiile agenției, deși anexa la această decizie face parte din planul operativ. Modalitățile supravegherii frontierelor ar figura printre elementele necesare ale planului operativ enumerate la articolul 8e din Regulamentul Frontex. Deși această decizie adaugă noi elemente neesențiale la dispozițiile articolului 8e, aceasta nu ar determina totuși nelegalitatea acestui regulament. CFS și măsurile sale de executare, pe de o parte, și Regulamentul Frontex, pe de altă parte, ar fi complementare. Cele două acte de bază ar fi instrumente juridice destinate punerii în aplicare a politicii privind controlul la frontiere definite la articolul 77 TFUE, iar coordonarea cu sistemul introdus prin Regulamentul Frontex ar fi reglementată de CFS. În consecință, noile elemente neesențiale adăugate prin decizia atacată ar fi compatibile cu Regulamentul Frontex și cu CFS.

62 Potrivit Comisiei, decizia atacată nu influențează funcționarea Regulamentului Frontex. Cerința prevăzută la articolul 1 din această decizie, potrivit căreia cele două părți ale anexei acesteia trebuie să facă parte din planul operativ, ar fi obligatorie nu în privința agenției, ci a statelor membre în calitate de destinatari ai deciziei menționate și de responsabili de integrarea acestei anexe în planul operativ. În aceste condiții, decizia atacată nu ar modifica Regulamentul Frontex.

2. Aprecierea Curții

63 Trebuie constatat că dispoziția de abilitare în discuție în speță, mai precis articolul 12 alineatul (5) du CFS, prevede că pot fi adoptate „măsuri suplimentare care reglementează supravegherea [...] destinate să modifice elemente neesențiale ale [CFS], prin completarea acestuia". Această dispoziție coroborată cu articolul 33 alineatul (5) din CFS face trimitere în ceea ce privește procedura care trebuie urmată la A doua decizie „comitologie", aceasta din urmă fiind întemeiată la rândul său pe articolul 202 a treia liniuță CE.

64 Potrivit unei jurisprudențe constante, adoptarea normelor esențiale ale domeniului avut în vedere este de competența exclusivă a legiuitorului Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctul 36, Hotărârea din 14 octombrie 1999, Atlanta/Comunitatea Europeană, C-104/97 P, Rec., p. I-6983, punctul 76, și Hotărârea din 6 iulie 2000, Molkereigenossenschaft Wiedergeltingen, C-356/97, Rec., p. I-5461, punctul 21). Normele esențiale ale domeniului vizat trebuie adoptate în reglementarea de bază și nu pot face obiectul unei delegări (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 1995, Parlamentul European/Comisia, C-156/93, Rec., p. I-2019, punctul 18, Hotărârea Parlamentul European/Consiliul, citată anterior, punctul 23, Hotărârea din 11 noiembrie 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, Rec., p. I-7877, punctul 34, precum și Hotărârea din 6 mai 2008, Parlamentul European/Consiliul, C-133/06, Rep., p. I-3189, punctul 45).

65 Astfel, nu pot face obiectul unei astfel de delegări dispozițiile a căror adoptare necesită efectuarea unor alegeri politice care se numără printre sarcinile proprii ale legiuitorului Uniunii.

66 Rezultă că măsurile de executare nu pot nici să modifice elemente esențiale ale unei reglementări de bază, nici să o completeze cu noi elemente esențiale.

67 Aspectul de a stabili care sunt elementele unui domeniu care trebuie considerate esențiale nu poate fi apreciat numai de legiuitorul Uniunii, contrar susținerilor Consiliului și ale Comisiei, ci trebuie întemeiat pe elemente obiective care pot face obiectul unui control jurisdicțional.

68 În acest scop, este necesar să se țină seama de caracteristicile și de particularitățile domeniului vizat.

69 În ceea ce privește aspectul dacă Consiliul era abilitat să adopte decizia atacată sub formă de măsură de executare a articolului 12 din CSF, referitor la supravegherea frontierelor, în temeiul alineatului (5) al acestui articol, trebuie să se aprecieze mai întâi conținutul articolului menționat.

70 Articolul 12 alineatele (1) și (4) din CFS prevede că supravegherea vizează prevenirea trecerii neautorizate a frontierei, combaterea criminalității transfrontaliere, precum și luarea de măsuri împotriva persoanelor care au trecut ilegal frontiera și surprinderea acestor persoane. Considerentul (6) al CFS prevede în plus că scopul controlului la frontiere este să contribuie la „combaterea imigrației ilegale și a traficului de persoane, precum și la prevenirea oricărei amenințări la adresa siguranței interne, a ordinii publice, a sănătății publice și a relațiilor internaționale ale statelor membre".

71 În ceea ce privește operațiunile de supraveghere a frontierelor, articolul 12 din CFS conține la alineatele (2)-(4) dispoziții referitoare la anumite aspecte ale funcționării operațiunilor de supraveghere, aceste dispoziții limitându-se să descrie în mod abstract misiunea polițiștilor de

frontieră. Alineatul (2) al doilea paragraf al acestui articol prevede în mod special că supravegherea „se efectuează astfel încât să prevină și să descurajeze sustragerea de la verificările de la punctele de trecere a frontierei”. De asemenea, alineatul (3) al aceluiași articol 12 prevede în prima teză că „[s]upravegherea între punctele de trecere a frontierei este asigurată de polițiștii de frontieră al căror efectiv și metode sunt adaptate riscurilor și amenințărilor existente sau previzibile”.

72 În ceea ce privește abilitarea instituției vizate de a lua măsuri de executare referitoare la supravegherea frontierelor, articolul 12 alineatul (5) din CFS prevede, conform jurisprudenței citate la punctul 64 din prezenta hotărâre, că pot fi adoptate „măsuri suplimentare care reglementează supravegherea [...] destinate să modifice elemente neesențiale ale [CFS], prin completarea acestuia”. Pe de altă parte, potrivit considerentului (17) al CFS și considerentului (4) al Regulamentului nr. 296/2008, delegarea competențelor de executare vizează numai anumite norme practice de control la frontiere.

73 Or, deși CFS, care este reglementarea de bază în materie, menționează la articolul 12 alineatul (4) că obiectivul supravegherii este surprinderea persoanelor care trec ilegal frontiera, el nu conține norme privind măsurile pe care polițiștii de frontieră sunt autorizați să le aplice împotriva persoanelor sau a navelor în momentul surprinderii acestora și ulterior, cum ar fi aplicarea unor măsuri coercitive, utilizarea forței armelor sau returnarea persoanelor surprinse către un loc determinat sau măsurile împotriva persoanelor implicate în traficul de ființe umane.

74 Astfel, anexa la decizia atacată prevede la punctul 2.4 din partea I măsurile pe care polițiștii de frontieră le pot lua împotriva navelor detectate și a persoanelor aflate la bord. În această privință, punctul 2.4 literele (b), (d), (f) și (g) permite printre altele oprirea, îmbarcarea, percheziționarea și sechestrarea navei, percheziționarea și arestarea persoanelor aflate la bordul navei, precum și conducerea acesteia sau a persoanelor aflate la bord către o țară terță și astfel luarea unor măsuri coercitive împotriva persoanelor și a navelor care ar putea fi supuse suveranității statului al cărui pavilion îl arborează.

75 În plus, anexa menționată prevede la punctul 1.1 din partea II, printre altele, obligația unităților participante la operațiuni la frontierele externe maritime coordonate de agenție de a acorda asistență oricăror nave sau persoane aflate în dificultate pe mare. Aceeași parte II prevede la punctul 2 norme privind debarcarea persoanelor interceptate sau salvate, punctul 2.1 al doilea paragraf precizând că această debarcare ar trebui să aibă loc cu prioritate în țara terță din care a plecat nava la bordul căreia au fost găsite.

76 Pe de o parte, adoptarea normelor referitoare la atribuirea unor puteri coercitive polițiștilor de frontieră, menționate la cele două puncte anterioare din prezenta hotărâre, necesită alegeri politice care se numără printre sarcinile proprii ale legiuitorului Uniunii, întrucât implică o evaluare a intereselor divergente în cauză, pe baza unor aprecieri multiple. În funcție de alegerile politice pe care este întemeiată adoptarea unor astfel de norme, competențele polițiștilor de frontieră pot varia într-o măsură importantă, exercitarea acestora putând fi subordonată fie unei autorizări, fie unei obligații, fie unei interdicții, cum ar fi, de exemplu, cea de a aplica măsuri coercitive, de a utiliza forța armelor sau de a returna persoanele surprinse către un loc determinat. Pe de altă parte, având în vedere că aceste puteri vizează luarea unor măsuri împotriva navelor, exercitarea acestor puteri poate interfera, în funcție de întinderea acestora, cu drepturile suverane ale țărilor terțe în funcție de pavilionul arborat de navele vizate. Astfel, adoptarea unor astfel de norme constituie o evoluție majoră în cadrul sistemului CFS.

77 Pe de altă parte, trebuie să se sublinieze că dispozițiile care privesc atribuirea competențelor de putere publică polițiștilor de frontieră, precum cele atribuite în decizia atacată, printre care figurează arestarea persoanelor surprinse, sechestrarea navelor și returnarea persoanelor surprinse către un loc determinat, permit ingerințe atât de importante în drepturile fundamentale ale persoanelor vizate încât devine necesară intervenția legiuitorului Uniunii.

78 Astfel, adoptarea unor dispoziții precum cele prevăzute în partea I punctul 2.4 și în partea II punctele 1.1 și 2.1 din anexa la decizia atacată necesită efectuarea unor alegeri politice în sensul celor două puncte anterioare din prezenta hotărâre, astfel încât excedează cadrului măsurilor suplimentare în sensul articolului 12 alineatul (5) din CFS și, în cadrul sistemului instituțional al Uniunii, revine în sarcina legiuitorului acesteia.

79 În aceste condiții, trebuie constatat că, astfel cum a arătat avocatul general la punctele 61 și 66 din concluzii, părțile I și II din anexa la decizia atacată conțin elemente esențiale ale supravegherii la frontierele maritime externe.

80 Simpla împrejurare că titlul părții II din anexa la decizia atacată conține termenul „orientări” și că articolul 1 a doua teză din această decizie precizează că normele și orientările conținute în partea II sunt „fără caracter obligatoriu” nu poate repune în discuție calificarea acestora drept norme esențiale.

81 Astfel, conform articolului 1 a doua teză din această decizie, partea II din această anexă face parte din planul operativ elaborat pentru fiecare operațiune coordonată de agenție. Or, potrivit articolului 8e din Regulamentul Frontex, acest plan, al cărui control privind „punerea corectă în aplicare” revine ofițerului coordonator, în temeiul articolului 8g din același regulament, prezintă „în detaliu condițiile concrete pentru detașarea echipelor”.

82 Întrucât condițiile prevăzute de acest plan trebuie respectate, rezultă în mod necesar că normele conținute în partea II punctele 1.1 și 2.1 din anexa la decizia atacată sunt destinate să producă efecte juridice obligatorii.

83 În sfârșit, deși decizia atacată conține și dispoziții care reglementează modalitățile practice de exercitare a supravegherii frontierelor, trebuie să se constate că ansamblul normelor prevăzute în partea I și, respectiv, în partea II din anexa la decizia atacată sunt conexe în considerarea faptului că se referă la desfășurarea unei operațiuni de supraveghere și, respectiv, a unei operațiuni de salvare.

84 În aceste condiții, decizia atacată trebuie anulată în totalitate întrucât conține elemente esențiale ale supravegherii frontierelor externe maritime ale statelor membre care excedează cadrului măsurilor suplimentare în sensul articolului 12 alineatul (5) din CFS și întrucât numai legiuitorul Uniunii ar fi putut adopta o astfel de decizie.

85 Rezultă că nu este necesar să se analizeze argumentele Parlamentului European potrivit cărora decizia atacată modifică elemente esențiale ale CFS, precum și Regulamentul Frontex.

IV – Cu privire la cererea de menținere a efectelor deciziei atacate

86 Parlamentul European solicită Curții, în ipoteza în care ar anula decizia atacată, să mențină efectele acesteia, în aplicarea articolului 264 al doilea paragraf TFUE, până la înlocuirea sa.

87 În opinia Parlamentului European, menținerea efectelor acestei decizii este necesară ținând seama de importanța avută de obiectivele măsurilor propuse în cadrul politicii Uniunii referitoare la operațiunile de control la frontiere.

88 Potrivit articolului 264 al doilea paragraf TFUE, Curtea poate să indice, în cazul în care consideră că este necesar, care sunt efectele unui act anulat care trebuie considerate ca fiind irevocabile.

89 Anularea deciziei atacate fără menținerea efectelor acesteia cu titlu provizoriu ar putea aduce atingere bunei funcționări a operațiunilor în curs sau viitoare care sunt coordonate de agenție și, prin urmare, supravegherii frontierelor externe maritime ale statelor membre.

90 În aceste condiții, există motive importante de securitate juridică pentru a justifica exercitarea de către Curte a competenței conferite de articolul 264 al doilea paragraf TFUE. În speță, efectele deciziei atacate trebuie menținute până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, a unei noi reglementări destinate să înlocuiască decizia atacată, a cărei anulare este pronunțată prin prezenta hotărâre.

V – Cu privire la cheltuielile de judecată

91 Potrivit articolului 69 alineatul (2) primul paragraf din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Parlamentul European a solicitat obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată, iar Consiliul a căzut în pretenții, se impune obligarea acestuia la plata cheltuielilor de judecată. Comisia, care a intervenit în susținerea concluziilor formulate de Consiliu, suportă, potrivit articolului 69 alineatul (4) primul paragraf din același regulament, propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) Anulează Decizia 2010/252/UE a Consiliului din 26 aprilie 2010 de completare a Codului frontierelor Schengen cu dispoziții referitoare la supravegherea frontierelor externe maritime în contextul cooperării operative coordonate de Agenția Europeană pentru Gestionarea Cooperării Operative la Frontierele Externe ale Statelor Membre ale Uniunii Europene.

2) Efectele Deciziei 2010/252 se mențin până la intrarea în vigoare, într-un termen rezonabil, a unei noi reglementări.

3) Obligă Consiliul Uniunii Europene la plata cheltuielilor de judecată.

4) Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături